

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/18/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3622010214
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3622010214.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov JUDr. Michala Antalu a JUDr. Jozefa Janíka na verejnom zasadnutí konanom dňa 21. marca 2023 prejednal odvolanie prokurátorky Okresnej prokuratúry Partizánske v trestnej veci obžalovaného Z. D., nar. XX.XX.XXXX v S., trvale bytom L., F. XXX/X, t. č. vo výkone väzby v ÚVV Ilava, ktoré podala proti rozsudku Okresného súdu Partizánske sp. zn. 2T/74/2022 zo dňa 16.01.2023 a takto jednomyseľne

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátorky zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Partizánske sp. zn. 2T/74/2022 zo dňa 16.01.2023 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) bol obžalovaný Z. D. uznaný vinným z pokračovacieho prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. v spojení s § 127 ods. 5 Tr. zák. s poukazom na § 122 ods. 10 Tr. zák., pretože

dňa 24.09.2022 v čase okolo 18:00 hod. sa v pohostinstve na futbalovom ihrisku v Chynoranoch, poškodenej B. C., bývalej družke, ktorá s ním od mesiaca júl 2022 žila v spoločnej domácnosti pod vplyvom alkoholu vyhrážal, že ju zabije, pri tom jej vulgárne nadával, na čo poškodenej utiekla na toaletu a odkiaľ zo svojho telefónu zavolała políciu, pričom po príchode príslušníkov Policajného zboru pri futbalovom ihrisku v Chynoranoch dňa 24.09.2022 v čase okolo 19:05 hod. sa obžalovaný Z. D. poškodenej B. C. vyhrážal, že ak ho dá zavrieť, zabije ju a pritom jej vulgárne nadával a chcel od nej, aby mu išla domov pre veci do P., že on si to odsedí, čím obžalovaný u poškodenej B. C. vzbudil dôvodnú obavu o jej život a zdravie, že svoje vyhrážky naplní.

Bol za to odsúdený podľa § 360 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m) a § 38 ods. 4 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. mu bolo uložené ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Zároveň bolo týmto rozsudkom rozhodnuté aj tak, že podľa § 285 písm. a) Tr. por. sa obžalovaný oslobodzuje spod obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Partizánske pod sp. zn. Pv 311/22/3305 zo dňa 14.11.2022 pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. v spojení s § 127 ods. 5 Tr. zák. a prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. v spojení s § 127 ods. 5 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 24.09.2022 v čase okolo 17:45 hod. v Chynoranoch, na ulici F. č. XXX/X, v byte nezisteného čísla, pod vplyvom alkoholu svojej bývalej družke poškodenej B. C., ktorá s ním od mesiaca júl 2022 žila v spoločnej domácnosti povedal, že keď s ním nebude mať pohlavný styk, tak zdochne, a pritom jej vulgárne nadával a tiež sa jej vyhrážal, že jej prsty strčí do očí a že jej ich vyberie, následne obžalovaný

poškodenej B. C. prikázal, aby sa obliekla, že idú spolu von, lebo tu všetkých pozabíja a ju tiež, a pritom jej vulgárne nadával, na čo poškodená z obavy, že obžalovaný svoje vyhrážky naplní, odišla s obžalovaným do pohostinstva na futbalovom ihrisku v Chynoranoch,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože ho prokurátorka napadla odvolaním čo do výrokov o vine a treste v neprospech obžalovaného. V písomných dôvodoch odvolania následne uviedla, že napadnutý rozsudok vo výroku o vine považuje za nezákonný a nesprávny, keďže súd prvého stupňa obžalovaného oslobodil podľa § 285 písm. a) Tr. por. pre časť skutku uvedeného v obžalobe a uznal ho vinným len pre zvyšnú časť tohto skutku a jeho konanie právne kvalifikoval len ako pokračovací prečin nebezpečného vyhrážania. Má za to, že súd prvého stupňa dostatočne nezohľadnil výpovede poškodenej na hlavnom pojednávaní, ako aj v prípravnom konaní, v ktorých podrobne popísala konanie obžalovaného voči jej osobe tak, ako to bolo uvedené v obžalobe. Súd prvého stupňa však spochybňoval osobu poškodenej uvádzaním skutočností z jej dovtedajšieho života, nekritickým preberaním účelových a ničím nepodložených tvrdení obžalovaného a jeho matky, hoci na samotný priebeh skutku nemali žiaden vplyv. Má ale za to, že vierohodnosť výpovedí poškodenej nie je ničím oslabená, táto vypovedala na hlavnom pojednávaní zhodne ako v prípravnom konaní a jednoznačne usvedčila obžalovaného zo spáchania celého skutku uvedeného v obžalobe. Napriek tomu súd prvého stupňa uveril obrane obžalovaného, že bol v čase spáchania skutku značne pod vplyvom alkoholu a v minulosti bol odsúdený za obdobnú trestnú činnosť voči rodinným príslušníkom. Preto považuje za nezákonný tiež výrok o treste, nakoľko súd prvého stupňa uložil obžalovanému trest mimo zákonom určenej trestnej sadzby, v rozpore so zásadami ukladania trestov, keďže trest mal ukladať podľa § 189 ods. 2 Tr. zák., a to ako trest úhrnný podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. a so zohľadnením pritažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák., teda v upravenej trestnej sadzbe 6 až 10 rokov odňatia slobody. Navrhla preto, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), e) Tr. por. zrušil v napadnutom rozsudku výroky o vine a treste a aby podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju tento v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K odvolaniu prokurátorky sa písomne vyjadril obžalovaný prostredníctvom obhajcu. Uviedol, že nesúhlasí s názorom prokurátorky o podkvalifikovaní jeho konania a že mal súd prvého stupňa bezvýhradne uveriť výpovedi poškodenej, nakoľko v skutočnosti jej výpoveď je rozporuplná, v kontexte ďalších preukázaných skutočností neuveriteľná, ako aj vzhľadom k osobe poškodenej a najmä z dôvodu, že aj ona bola v čase spáchania skutku pod vplyvom alkoholu, čo skresľuje jej vnímanie deja. Tiež vôbec nesúhlasí, že by sa trest ukladal mimo trestnej sadzby, v rozpore s hľadiskami určenými v zásadách ukladania trestov podľa § 34 Tr. zák. Práve naopak mu bol uložený trest správne a dokonca pri zvýšenej sadzbe v zmysle § 38 ods. 4 Tr. zák., nakoľko prevažovali pritažujúce okolnosti. Navrhol preto, aby odvolací súd odvolanie prokurátorky zamietol.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní v konečnom návrhu:

- prítomná prokurátorka krajskej prokuratúry uviedla, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi odvolania podriadenej prokurátorky, a preto navrhuje, aby odvolací súd rozhodol spôsobom uvedeným v písomnom odvolaní podriadenej prokurátorky,
- obhajca obžalovaného uviedol, že sa pridrižiava v celom rozsahu svojho písomného vyjadrenia k odvolaniu prokurátorky, teda navrhol, aby odvolací súd podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátorky zamietol ako nedôvodné,
- obžalovaný súhlasil s tým, čo uviedol jeho obhajca.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. na verejnom zasadnutí preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie prokurátorky nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o procesný postup súdu prvého stupňa, v tomto smere nebola v odvolaní vytykaná žiadna chyba a ani odvolací súd sám nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Rovnako nemal odvolací súd žiadne výhrady k zákonnosti a odôvodnenosti odvolaním prokurátorky napadnutého výroku o vine, ako aj oslobodzujúceho výroku.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu, ktoré mu umožnili vo veci spravodlivo rozhodnúť v súlade s § 2 ods. 10 Tr. por. Napokon všetky tieto dôkazy súd prvého stupňa správne vyhodnotil jednotlivo, ako aj v ich súhrne tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por.

Odvolací súd ďalej zistil, že súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. uviedol všetky skutočnosti, ktoré vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, najmä tých, ktoré si vzájomne odporovali. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé aj to, ako sa súd prvého stupňa vyrovnal s obhajobou obžalovaného, t.j. prečo neuveril čiastočne jeho obrane, že sa voči poškodenej dopustil vyššie konštatovanej trestnej činnosti, pre ktorú ho potom uznal vinným, a prečo zas uveril jeho obrane čiastočne v tej časti skutku uvedeného v obžalobe, pre ktorú ho spod obžaloby naopak oslobodil.

Odvolací súd uvádza k odvolacím námietkam prokurátorky nasledovné:

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať v prvom rade na to, že podľa § 2 ods. 12 Tr. por. súd hodnotí vykonané dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, kto ich obstaral. Trestný poriadok pritom neustanovuje nijaké pravidlá pokiaľ ide o „mieru“ dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, a ani „váhu“ jednotlivých dôkazov.

Na základe vykonaného dokazovania súdom prvého stupňa dospel aj odvolací súd k záveru, že vykonané dôkazy bez akýchkoľvek pochybností skutočne nepreukazujú, že sa stal celý skutok uvedený v obžalobe (konkrétne jeho „prvá časť“, ktorá sa mala odohrať v bydlisku obžalovaného a poškodenej), pre ktorý je obžalovaný stíhaný - § 285 písm. a) Tr. por.

Na preukázanie viny obžalovaného musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti obžalobného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného možného záveru. Výrok o vine môže byť založený len na tých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania.

Súd prvého stupňa správne uviedol, že v rámci vykonaného dokazovania sa vytvorili dve skupiny dôkazov, ktoré sa navzájom vylučovali. Išlo o dôkazy v prospech obžalovaného (konkrétne výpovede obžalovaného a jeho matky Z. D.) a na druhej strane dôkazy v jeho neprospech, medzi ktoré patrila len výpoveď poškodenej B. C., ktorú však ani odvolací súd v zhode s názorom súdu prvého stupňa vyhodnotil ako nedostatočnú pre uznanie viny obžalovaného v celom obžalobnom rozsahu.

Tu je potrebné dodať, že obžalovaný i poškodená boli v čase spáchania celého skutku uvedeného v obžalobe pod vplyvom alkoholu, pričom poškodená na hlavnom pojednávaní nevedela vierohodne uviesť, aký alkohol v ten deň skutočne vypila. Najprv totiž uvádzala, že len jedno pivo, ktoré ani nedopila, potom ale pripustila aj konzumáciu iného alkoholu (čomu dôvodne nasvedčuje aj to, že v čase o 19:38 hod. „nafúkala“ až 0,82 mg/l), z čoho je možné usudzovať, že si skutočne mohla priebeh tejto prvej časti skutku pamätať aj inak, ako sa táto v skutočnosti stala.

Pokiaľ ide o výpoveď matky obžalovaného, ide o dôkaz ako každý iný, ktorý je teda potrebné vyhodnocovať jednotlivo, ako aj v súhrne s inými dôkazmi, pričom jej výpoveď, ktorou v podstate podporila verziu obžalovaného ohľadom „prvej časti“ skutku uvedeného v obžalobe, sa nepodarilo inými dôkazmi dostatočne vyvrátiť. Matka obžalovaného konkrétne vypovedala, že doma nič nepočula (to, že bola v tom čase doma, potvrdila aj poškodená), a to napriek tomu, že poškodená vypovedala, že obžalovaný mal rozbiť dverka na skrinke a že sa mali spolu hádať predtým, ako spoločne odišli na futbalové ihrisko. Jej výpoveď nemožno automaticky vyhodnotiť ako ničím nepodloženú, resp. že súd prvého stupňa nekriticky prebral jej účelové tvrdenia, ako to v odvolaní „napádala“ prokurátorka.

Odvolací súd preto sumarizuje, že súd prvého stupňa sa v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne vysporiadal so všetkými vykonanými dôkazmi a okolnosťami významnými pre svoje rozhodnutie, ktoré podrobne, logicky a aj presvedčivo odôvodnil.

Z pohľadu vyššie uvedeného poukazuje odvolací súd aj na základnú zásadu trestného konania in dubio pro reo, t.j. v pochybnostiach v prospech obvineného (§ 2 ods. 4 Tr. por.). Použitie tejto zásady prichádza do úvahy vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu danej veci, v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. V prejednávanej veci súd prvého stupňa postupoval súladne aj z pohľadu takejto zásady, pretože nebola vylúčená možnosť iného záveru, ako o vine obžalovaného v celom obžalobnom rozsahu. Možno síce pripustiť, že aj „prvá časť“ skutku uvedeného v obžalobe, ktorá sa mala odohrať v bydlisku obžalovaného a poškodenej, sa mohla stať, ale pre uznanie viny „takáto domnienka“ založená na dôvodných pochybnostiach nepostačuje.

Vyššie uvedené skutočnosti sú len tie najdôležitejšie, ktoré považoval odvolací súd za potrebné uviesť vzhľadom na odvolaciu argumentáciu prokurátorky vzťahu ku skutkovým a právnym záverom súdu prvého stupňa, pričom s podrobnejším odôvodnením odkazuje na písomné odôvodnenie napadnutého rozsudku (keď s odvolacími námietkami prokurátorky sa v podstate náležite vysporiadal už súd prvého stupňa). Totiž v dvojinštandardnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne, podrobné a dostatočne presvedčivo odôvodnené skutkové a právne závery súdu prvého stupňa, ktoré si v celom rozsahu osvojil.

Nepochybne obžalovaný svojim konaním popísaným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku naplnil bez akýchkoľvek pochybností „len“ skutkovú podstatu pokračovacieho prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. v spojení s § 127 ods. 5 Tr. zák. s poukazom na § 122 ods. 10 Tr. zák., pre ktorú bol súdom prvého stupňa uznaný vinným.

Pokiaľ ide o výrok o treste, prokurátorka ho v dôvodoch svojho odvolania napádala v podstate len z toho dôvodu, že trest mal byť obžalovanému ukladaný podľa trestnej sadzby určovanej prísnejším trestným činom uvedeným v obžalobe (§ 189 ods. 2 Tr. zák.), pre ktorý bol však obžalovaný súdom prvého stupňa oslobodený.

Vzhľadom k vyššie uvedenému záveru (rozhodnutiu) ohľadom odvolacích námietok prokurátorky čo do viny obžalovaného ale odvolací súd musí skonštatovať, že súd prvého stupňa neuložil obžalovanému trest mimo trestnej sadzby ani v rozpore so zásadami ukladania trestov (§ 34 a nasl. Tr. zák.). Práve naopak mu uložil primeraný a aj spravodlivý trest odňatia slobody v rámci zvýšenej dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby podľa § 360 ods. 2 Tr. zák. v zmysle § 38 ods. 4 Tr. zák. (od 16 do 36 mesiacov), nakoľko u neho správne prevažovali priťažujúce okolnosti, resp. na samej dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby, a to spojený s jeho výkonom.

Napokon aj v prípade ostatných výrokov napadnutého rozsudku o spôsobe výkonu takto uloženého trestu odňatia slobody a o ochrannom opatrení (liečení) odvolací súd nezistil žiadnu nesprávnosť, keď boli urobené i s použitím správnych zákonných ustanovení, majúci dostatočnú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Z takto rozvedených dôvodov preto odvolací súd odvolanie prokurátorky podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.